

AĞRILARDAN AĞRI BEĞEN

Fatih Yavuz ÇİÇEK

Kalktım. Bi Ayvalık tostı yaptım, küçük bi demlikte çay demledim kendime. KPSS tercih sonuçlarının açıklanmasını bekliyorum günlerdir. Bir yandan dişim sızlıyordu, stresten. Tostun arkasından bi tane de ağrı kesici aldım. Geçmedi. Hâlbuki, “Çürük var, kanal tedavisi bile işe yaramaz, çare çekmekte. Ama gidebildiği kadar böyle gitsin. Şimdilik ağrı kesicilerle idare et,” demişti doktor. Keşke sözünü dinlemeseydim. “Çekin, kurutun ağzımın içindeki bu ağrı kuyusunu” diyebilseydim. Diyemedim.

Korktuğumdan, ağrıyı önemsemediğimden değil. Doktora güvenemediğimden. Evet, gü-ve-ne-me-diğim-den... Niçin? Elektrik alamadığımdan. Çünkü güven duygusu iki insanı birbirine görünmez iplerle bağlayan inancının yapışık ikizidir. Sıcak bi gülümseme, beden dilinde okunan rahatlık, iyi şöhret, ne bileyim işte belki ön-sezi bile sizi karşınızdaki muhatabınıza yakınlaştıran, ona güven duymanızı, inanmanızı sağlayan etkenlerin başında gelir. Aksi durumda her türlü yıkıntıya hazırlıklı olmak gerekir. Birine güvenmiyorsanız biliniz ki onunla kurduğunuz geçici ilişkiler kulesi iskambil kâğıtları gibi eninde sonunda, er ya da geç yıkılmaya mahkûmdur. Nereden biliyorsun diyeceksiniz, biliyorum. Benim kanatlarım böyle çok kırıldı. Anlatsam roman olur derler hani. Yaşadığım kırıklar işte öylesi yıkıntılardan. Artık kimseye güvenemiyorum. İçimde büyümeyen, kırılmayan, saf, bir tek çocuk yanımda kalmıştı. Onu da KPSS mucitleri öldürdü. Çalınan, sızdırılan sorular, sınav çeteleri, atamalardaki suistimaller, iptaller... Güven bunalımına sürükledim. Hatta “psikolojik distimi” vakasına yakalandım belki de. Bakalım, bu defa da yerleşemezsem, ne yaparım. Hangi dala tutunur, bu sendromu hangi yöntemle, nasıl aşarım, valla ne yalan söyleyim hiçbir öngöründe bulunmak bile istemiyorum.

Ah bir de şu diş ağrısı! Dayanılacak gibi değil. Kararımı verdim. Diş hastanesine gideceğim. Acilde hangi doktor olursa olsun “çekin, kurutun bu ağrı kuyusunu” diyeceğim. Kalktım. Pencereden havayı kontrol ettim. Montumu giydim. Tam o sırada televizyonda KPSS sonuçlarının açıkladığı haberi geçiyordu. Duraksadım. Hemen bi koşu gidip interneti açtım. Heyecandan ellerim titriyor. ÖSYM’nin tercih sonuçları linkini tıkladım. Ah! Yanlış girdiğim şifreyi yeniden girmek, yüzyıllık bir

zamana bedel sanki. Ekranda, “Herhangi bir tercihinize yerleşemediniz” yazıyor. Bu sonucu bekliyor muydum? Sanırım evet. Sürprizler, doğum günlerimde okumayı çok istediğim ancak bulamadığım bir kitaba kavuşmaktan öteye geçmiyor benim hayatımda. Hayal kırıklığı mezuniyetimden itibaren yaşamak filminde başrolü kimlere kaptırmıyor çünkü.

Bir de şu diş ağrısı var. Her yanım zonklıyor. Ağrı, dayanılmaz boyutların sınırını zorluyor. İnsanın neresi ağrırsa, o anda dünyanın merkezi orasıdır. Zaten. Ne bitkisel kürler, ne de sentetik ağrı kesiciler, işe yaramaz. Bir ağrıyı ancak başka bir ağrı unutturabilir. KPSS sonucunu çoktan unuttum bile. Kararım belli. Bu dişi mutlaka çektireceğim. Ya sonra? Sonra başka bir ağrı gelip iliklerime yapışacak ve ben yeni ağrıya odaklanacağım mutlaka.

Kalktım. Çıkardığım montu tekrar giydim. Gazetenin iş ilanları ekini yanıma aldım. Hastanede beklerken göz atarım. Belki çalışma hayatı filminde figüran da olsa kendime uygun bir rol bulurum.

Hastaneye geldiğimde önümde beş kişi olduğunu öğrenince, sıramı beklemeye koyuldum. Çok geçmeden, oturduğum bankta yanıma perişan kılıklı birisi geldi. Selamlaştık. Sol çenesini eliyle tutarak “Diş ağrısı, kabir azabıdır diyorlar, bu derdi çekmeyen bilmez,” dedi. Başımı salladım. “Ne iş yapıyorsun?” diye devam etti. “Madem bekliyoruz konuşalım bari” dedim içimden. Vakit geçer, ağrıyı unutturuz.

“İBF mezunuyum. Sınavlara hazırlanıyorum. Bir yandan da iş bakıyorum.”

“Maşallah... En azından okul gailen bitmiş. Benim büyük kızım da sınıf öğretmenliği okuyor, küçük kız sağlık meslekte. Bir de en küçük var. Seneye ilkökula başlayacak. Okutmak bir dert, iş bulmak, evlendirmek ayrı dert. Hayat zor, geçinmek hepsinden daha zor.”

“Evet”

“Bak; büyük kızım tatilde eve gelmek için otobüs parası istedi, gönderemedim. Küçük kız her gün K. ilçesine gidip geliyor. Ona günlük on lira veriyorum. Yol parası, yemek parası işte. Ben kendimde günlük kazanıyorum, günlük tüketiyorum. Hurdalıkta kamyonların kasasına branda çekiyoruz. Şoförlere yardım ediyorum, ne verirlerse onunla geçiniyorum, evde tencere kaynıyor ama nasıl kaynıyor Allahtan başka kimse hâlimizi bilmiyor.”

“Haklısın.”

“Diş ağrısıyla çalışamadım bugün. Cepte kuruş yok. Yarın kız okula nasıl gidecek? Ağrıyı unuttum. Şimdi onu düşünüyorum.”

“Sıradaki” dedi görevli. Kalktım. Muayene odasına girdim. “Oturun” dedi, doktor. “Şikâyetiniz nedir?” Ağrıyan dişimi gösterdim. Daha önce gittiğim doktorun söylediklerini aktardım. Ağzımı açtırıp baktı: “Çekeceğiz.”

Aslında bu doktoru da gözüm tutmadı ama başka şansım yok. “Tamam” dedim. “Çekin.” İğneyi yaptırdım. Dışarı çıktım. Eski yerime oturdum.

“Çekiyor mu?”

“Evet, çekecek biraz sonra. Ağrıyan dişin uyuşmasını bekliyor.”

“Benim asıl ağrım diş değil, yarın kızı K. ilçesine okula nasıl göndereceğiz, inan eğer dişten çok onu düşünüyorum.”

“Yok mu kimse? Borç alacağın kardeş, akraba, komşuların yok mu?” Umutsuzca elini salladı. “Sağ gözün, sol göze faydası yok. Böyle bir devirde yaşıyoruz, kim kime dum duma.”

Başımı salladım. Ağzımın içi uyuşmuş vaziyette bekliyorum. “Siz gelin” dedi görevli. Dişçi koltuğuna tekrar oturdum. Ağzımı açtım. “Korkmayın, birazdan bitecek” diye mırıldandı doktor. Elindeki aparatla diş zorladı. “Çıt” sesini duydum sadece. “Çıt.” “Kırıldı” dedi doktor. Sırtarak: “Merak etmeyin şimdi kalan kökü de alırız.” Çeşitli aparatlarla birkaç yöntem denedi. İhhhh. Ne yaptıysa da kökü çıkaramadı. “Yok olmuyor, keseceğiz. Öyle çıkaracağız.” Evet manasında başımı salladım. Elektrikli diş kesme cihazını uyuşan ağzıma soktu. Uğraştı, didindi. Yok; çıkıyor, kök kaldı orada. Üstüne üstlük dönüp bana kızdı: “Ama siz de ağzınızı hiç istediğim gibi açmıyorsunuz.”

Güven, diyordum. İşte güven bu yüzden önemli. Zaten, doktor kadın diye gönülsüz oturmuştum koltuğa. Diş çekimi deneyim kadar bilek gücü gerektirir biraz da. Korktuğum başıma geldi. Ağrı birdi, iki oldu. Kök kaldı orada. Diş ağrısı ikiz doğurdu. Konuşamıyorum da. Ne yapacağız der gibi bir yüz ifadesi takınarak baktım doktora. “Kalan kök ağrı yapmaz fakat sinüse kaçarsa, ameliyatla almak gerekir” dedi ve ekledi. “Panoramik bir film çektirip, birazdan bakalım o kökün durumuna.”

Dışarı çıktım. Filmi çekirdim. Tekrar içeri girmek için muayene odasının boşalmasını bekledim. Ah, çektiğim şu eziyeti tarif etmek imkânsız. Çin işkencesi bile durumu anlatmaya kâfi gelmez şu anda. Gözüm kapıda. Görevli kızcağız kapıdan eliyle “gelin” işareti yaptı. Bir kez daha muayene odasına girdim. Doktor, bilgisayarda filmi açtı. “İyi, çok güzel, çok güzel. En azından kök sinüse kaçmamış. Bu kökü izleyeceğiz. Altı ay sonra bir film daha çektirelim. Bu sürede ağrı sızı devam ederse hiç beklemeyin gelin, olur mu?”

Başımı salladım. Ne derlerdi hani? Salla başını, *Avni* demesinler. Dışarı çıkarırken gözüm çenesini oğuşturan adamcağıza takıldı. Gidiyordum ana kapıdan geri döndüm. Yanına oturup, cebimden çıkardığım on lirayı uzattım. Şaşırdı.

“Ne bu?”

Konuşacak durumda değildim. Zoraki, kısık bir sesle “K ilçesine giden kızınız için” diyebildim. “Olmaz.” “Olur, olur. Kızınıza benden küçük bir destek olsun.”

Mahcup, çekingen, “Peki, sağol.” dedi.

Uzattığım onluk, adamcağızın asıl ağrısına yara bandı olacak büyüklükte değildi elbette. Ben, onu asıl ağrısının merkezinden sadece bir günlüğüne uzaklaştırmıştım. İnsanlık hâli işte. Üzülsem de elimden gelen bu kadardı. Başka ne yapabiliirdim ki?

Kalktım. Uzattığı elini sıkıp, “geçmiş olsun” dedim. Yeni ağrılarımıyla birlikte eve doğru yürüdüm.